

Napló 2014.09.06

Ostromló ima a szent angyalokhoz – olvasom egy e-mail címét a gépen, hazaérkezve a mai utazásból. Ma nem tudtam ostromolni sem az angyalokat, sem az Urat, minden távol volt. Egy belső utazásban, a kivédhetetlen, de szelídíteni akaró gondolataimmal utaztam és voltam jelen a 47 éves gimnáziumi osztálytalálkozón. Az út oda hosszú volt és már az elején elfogadtam magamban, hogy most egykedvű belső útitársam a bent fészkelő, a külső történéseket, gesztusokat regisztráló, végsőkéig lehántott egyedüllét magammal. Talán fáradtság, talán más ez az érzékelés, ahogy elvonultak előttem a sínek mellett még mindig örömet és életet sugárzó fák, erdők, változatos törzseikkel, lombzatukkal. A testem, éhségem, szomjúságom érzése is mintha szelídebben nyugtatott volna mihamarabbi megoldás keresésére. A vonat sokat ácsorgott, néztem az útitársaimat, néha a táj, a falvak olykor elsuhanó, többször kimeredő képét. Hogy próbáljak valamit összeszedni, feléleszteni ebből az utazásból, próbáltam írni egy apró noteszbe, de a vonat rángatása, zötykölődése elvette a kedvemet.

Csodálkoztam, hogy kerültem ilyen hihetetlen közelségbe magammal és megrémített, hogy fohászolni sem tudtam. Nyitva, és üres volt az ég, míg gondolataim, tárgy észleléseim közben közeledtem valami cél felé, ami nem volt cél igazán. Nem értettem, hogy így mit keresek emberek között majd, hogy tudom fogadni és befogadni rég látott társaimat. Az életem elmosódott és csak ez az egykedvű, csodálkozóan érzékelő jelen vette birtokba énemet. Tudtam, hogy mindannyian jelentést hordozunk a másik embernek, a társainknak. Uram, mit viszek én most? Hol vagy? Ki vagyok? – kissé szorongó kérdéseim sokasodtak Sopron felé közeledve. Valakinek lennem kellene, valahogy ott kell lennem, mutatni, felmutatni, hogy kivé lettem öregedő arccal, testemmel. Megérkezésem ugyanezzel a belső magánnyal, tekintettel, gesztusok, arcok, testek érzékelésével jött el.

Ölelések, puszik, üdvözlések benépesítették az utazásbeli magányomat. Néztem őket, nem ítélezve, de regisztrálva csínosságukat, étellel teli, megpróbáltságot sugárzó lényüket. Mindenki túl van egy-két megpróbáltatáson, küzdelmen. A beszélgetések közben felszínre jöttek régi sérelmek is, a klikkek közötti ellentétek az osztályban, immár békévé simulva. Andrea a fülembe súgta, hogy pénzt dugott a zakóm zsebébe, rendeljek nyugodtan, amit akarok, ne az árat nézzem. Ő volt az egyik úrilány az osztályban, az érinthetetlen eminens. Egy ideje felvettük a kapcsolatot egymással és rácsodálkoztam hihetetlen empátiájára, gondoskodására, segítőkészségére. Mindig jól esett figyelmes tanácsait, biztatását olvasni. Már előre elhatároztam, hogy nem fogadok el tőle pénzt ma, de olyan megingathatatlan szándékkal és diszkrécióval, kedvességgel tette, hogy nem volt apelláta. A délután gyorsan telt. Bennem csend volt és rácsodálkozás mindenre. Ez a mai, mindent előjel nélkül regisztráló tekintet követett magamban a délutánban is. Piri férje a vége felé hosszasan mondta elméleteit a világról, politikáról. Nem értettem, hogy miért nekem mondja. Említette, hogy sokat agyal, gondolkodik a világról, filozófusokat is olvasott. Az egyházzal kapcsolatos kétségeit már nem tudta jól kifejezni, sietni kellett. Mondta, hogy ministrált, katolikus család, stb. Nem értettem egészen ezt az erős, szomjú akaratot, ahogy ezt velem akarta megbeszélni, ami persze már nem volt esélyes, mert el kellett jönnöm. A vonaton mégis ezt az érintést éreztem közel igazán. Rájöttem, hogy az előző köteteimben olvasta a

verseket, írásokat és ott olyan Isten-kapcsolatot érzett, amire szüksége van. Kereső ember, aki meg is fogja találni akit keres, csak ma én nem tudtam neki segíteni. Imádkozom érte Ahhoz, Aki egyedül illetékes, és Aki néma és láthatatlan résztvevője volt mai külső és belső utazásaimnak is, és Aki egyedül, mindönket szeret és vezet a sötétedő világban, a háború árnyékában önmagához, a biztos kikötő felé, bárhogyan is alakulnak az egyéni életek.